

les vállad vitte mostanig, csak az ne nehezede, sajdulna vállunkba, szívünkig nyilallóan.

Mi lesz, öreg, ha egyre többen dőltek ki alóla!

Ilyenkor megbömlik a lépésrend.

Szakát vet a szó

Jajokká roppan.

Hogy visszük tovább a terhet, a terüt.

Ki mondja tovább a verset, melynek már csak a ritmusát, lüktetését testáttad-énekelted ránk utolsó óráidban, már-már odaátról, az ismeretlen nagy ösvényre kanyarodva.

Nagy verseid jólismert sorait próbálgattam az árván maradt ütemekben. Mint Apóé: építéssel telik el az egész élet.

Azzal telt s telt volna tovább a tiéd is.

„Mégfogya bár” — vigasztalom magunkat, akik közé most már te is végképp beálltál, a nagy elődök ígéivel. S mint mindig, ha nagy a veszteség, fogóddzunk most is Balassi Bálint urunk tisztító-főlemelő szavaiba. Ő vigasztaljon mindannyiunkat:

„Vitézek mi lehet

E széles föld felett

Szebb dolog a végeknél...”

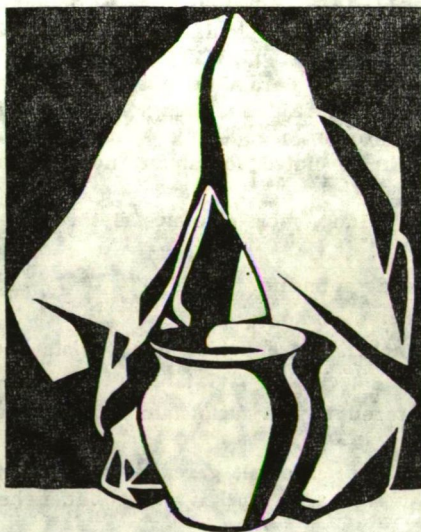
Búcsúzóom tőled, drága Pista bácsi, mindannyiunk nevében, akik szerettünk, becsültünk Téged, akiknek most már nemcsak verseid, játékos ugrató szavaid, baráti biztató mosolyod, szemüveged kedves ránkvillanása, helytelenítő fejcsóválásod is örökre hiányozni fog.

Megtörtetted tested nyugodjék békében ebben a földben, melyet műveltél s érteően vallattál, s melyhez haló porodban is hű maradsz.

Igéiddé végtelenült lelked tanítsa, gyönyörködtesse maradékaink maradékát is, minket pedig nyugtalanítson, békétlenítsen, ha a tőled tanult hűség szála bennünk szakadoznának.

Isten veled.

KÁNYÁDI SÁNDOR

VASS TERÉZ MUNKÁJA